

הייתי חולה בחוליירע

החולה הראשון: יצחק מזרחי

עם בתו
הסיוט עבר. שמונה ימים לאחר שאושפז, מצטלם יצחק מזרחי, שלא התגלח מיום אישפוזו, עם אחת מארבע בנותיו, במשרד בית החולים שערי צדק. הזעזוע שעבר עליו, כשנתגלה לו כי חלה בחוליירע, היה קשה כמו הסבל הפיסי. המחשבה שהאנשים בחוג מתעניינים בי הפיחה בו תקווה, גילה מזרחי עם צאתו מביה"ח.

הספיקה להגיע לבית החולים בזמן, כך, אי פוא, עמד יצחק על סיכות, השתוקק להסי תלק כבר מהמקום. רגע יוטר, תיאר בפירוט את החתייה שעבר.

עברתי את

הנקודה הקריטית

משך מזורחי וסיפור:
אבל השילשולים באותו לילה היו משהו מיוחד. רצתי אולי ארבע פעמים. וגם הקאתי כל הלילה. בבוקר באה רופאה, שלחה אותי מיד לבית החולים בשערי צדק. ראיתי ש"ר אשכנזי מודאג ברגע שהוא ראה את ההפרשות שלי. הייתי כמו ברז פתוח. והייתי צמא. הלשון שלי היתה יבשה כמו חתיכת קרש. הייתי מוכר את הנשמה שלי בשביל כוס מים. אבל לא יכולתי לשתות כלום. הכל הייתי תיכף מקיא. ב" משך 36 שעות לא נתנו לי כלום לאכול (המשך בעמוד 10)

מאז שנות אלפיים. על נסיבות הראיון מדי ווח כתב העולם הזה:
"יום שישי, 11 בבוקר. אגף הבידוד ה" חדש של בית החולים הירושלמי שערי צדק. העיתונאים שכונסו לכאן לרגל שית רורו של יצחק מזרחי, נראים לי קצת משוגעים. למרות האירוח הנאה של הנהלת בית החולים, אין איש מהם נוגע אפילו ב" כוס מים. הם ישובים במרחק כשלושה מטר מהחולה המפורסם, ונראים כאילו שלושה מטר נוספים לא היו מפריעים להם במיור חד? הראיון מתנהל בקצב השריון. כאשר הם קמים ויוצאים כעבור 15 דקות, הם נראים לי מבטושים.

לא אינני מבין להרגשתם. אני מרגיש בדיוק כמותם.
מזרחי בן ה-46, עובד בדואר ירושלים, החולה היהודי הראשון שחלה בארץ בחוליירע בחמישים השנים האחרונות — היה גם הוא נרגש עד מאוד וקצרוחו ב" עת המסיבה. אשתו מרים קיבלה רק בתשע בבוקר הודעה על שיחרורו בשעה 11, לא

פני זה חשבתי שזה סתם עוד שילשול. הרבה פעמים כשהייתי חוזר מאילת הייתי חוסף שילשול. האנשים שאצלם גרתי ב" אילת, אמרו לי שזה בגלל המים שם. הם אמרו שגם להם יש הרבה שילשולים.

העיתונאים

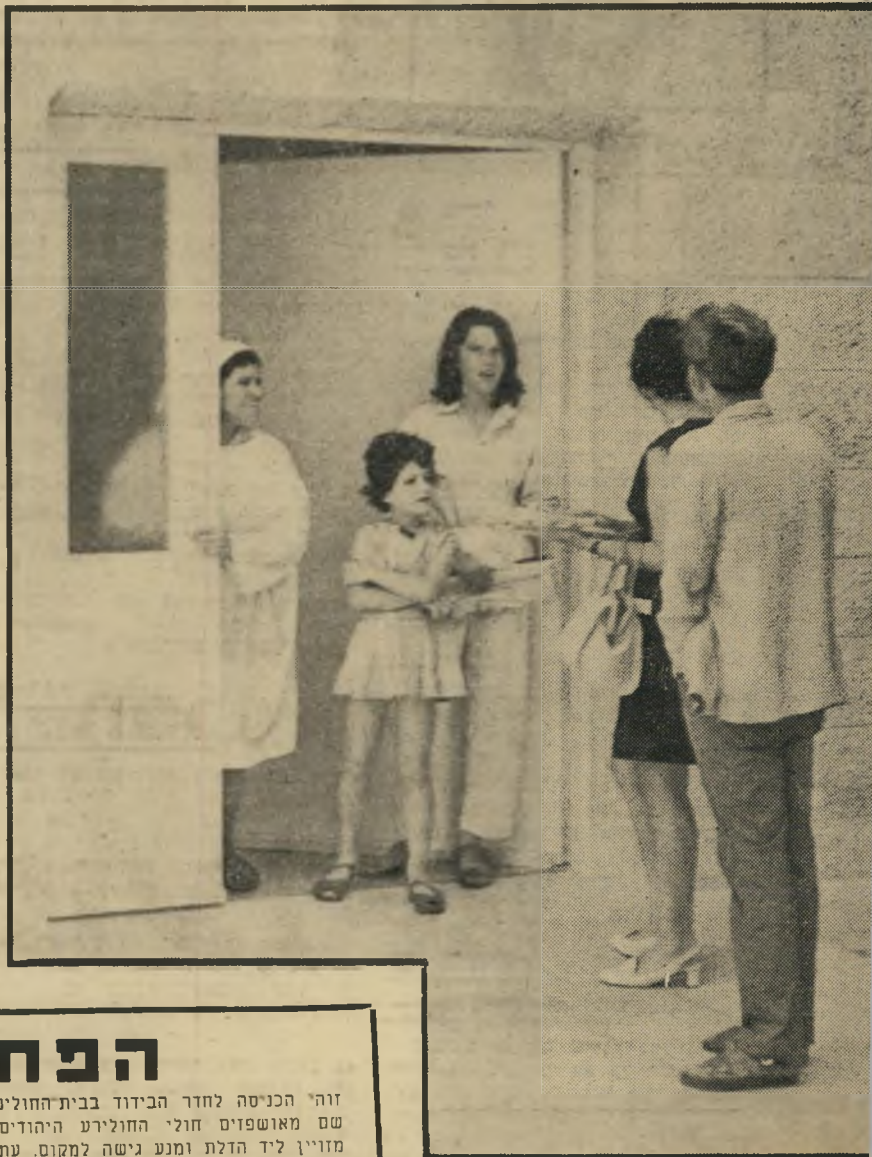
פוחדים לשתות

כך החל סיפורו של הישראלי הראשון
שזכה לחלות בחוליירע במדינת ישראל

פתאום היה נדמה לי שהארון בגדים שלנו מתקרב אלי, וברגע שהתקרב אלי, התרחק שוב פעם. הסתכלתי על ה" ילדות שלי. יש לי ארבע, ברוך השם. גם הם התקרבו אלי, ואחרי רגע רצו בחזרה לקיר. הננתי שמהו ברצינות לא בסדר איתי.

זה היה ביום חמישי בלילה, כשחזרתי מאילת, מהעבודה. עד אותו רגע לא חשבתי שיש לי משהו רציני. אמנם השילשול הו" ציא לי את הנשמה. כל עשרים רגע הייתי רץ. אבל רק כשראיתי שיש לי סחרחורת — רק אז התחלתי לדאוג.

הפחד עבר במהרה

השומר. החולים המאושפזים בחדר הבידוד יכולים עתה לדבר עם קרובי משפחתם במרחק של מטרים ספורים מהם, כיוון שהמחלה מועברת רק במגע ישיר, ואין כל סיכוי של הדבקה.

זוהי הכניסה לחדר הבידוד בבית החולים שערי צדק בירושלים, שם מאושפזים חולי החוליירע היהודים. בתחילה ניצב שומר מזויין ליד הדלת ומנע גישה למקום. עתה, כשעבר הפחד, סולק